

Epilógus

Vég, azaz kezdet

Elérkezett a végállomás, azonban, mint minden út vége, ez is egy újabb utazás kezdetét jelenti. Rya és Ann megérdemelte, hogy együtt lehessen, de a sors ismét megismételte önmagát. A Venn testvérek csak addig passzoltak egymáshoz, amíg úgy kívánta a szükség. Rya gyerekként a normális életbe is belekóstolhatott, ezért meg tudott békélni vele, de Ann kihívást akart, harcot, nem tudott meglenni egy helyben, ezért elment, hogy a saját útját követhesse. Mivel én jelentettem számára a létező legnormálisabb korszakot, ami gyerekkorában volt, ez az ösvény keresztelte magát az enyémmel. Noeya keresésére indultunk, azonban elhúzódott dolog. Tudtuk, hogy Annre pályázott, engem pedig már rég nem tartott az egyenlet részének, ezért úgy döntöttünk, hogy kicsalogatjuk a sötétből. Ann visszament a Dantooine-ra, ahol várni kezdett. Biztos volt benne, hogy felül tud kerekedni Noeyán, ráadásul én is készenlétben álltam, hogy segítek, ha mégis a tanítványom húzná a rövidebbet. Adane megsejthette a dolgot, ugyanis nem jött... A napok hetekbe tódultak, azokból hónapok lettek, amelyek években teljesedtek ki. Egyre kevésbé lehettem készen, hol egy hülye vízió vezetett egy lányka megmentésére a Yavin IV-en, hol a Lázadók hírhedten hirtelen Exodus sejtjét kellett meglátogatnom, hol meg egyéb dolgok kötötték le a figyelmemet. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy amikor eljön a pillanat, én nem leszek ott, és már csak az utólagos megmentés élt, amihez ragaszkodni is akartam. Ann beleegyezett abba, hogy a halálom esetén felhagy a csali léttel és keres egy biztonságos helyet, sőt akár vissza is megy a testvéréhez. Végül vissza is ment, míg én tovább folytattam az utamat az új barátainkkal.

Mivel Ann biztosított róla, hogy Pendergast alatt Selene egy pokoli és egyben végleges helyet talált magának, úgy döntöttem, hogy nem kímélem meg a szenvedéseitől... Természetesen csak kijutott valahogyan. A Reaver fedélzetén többször is viszontláttam őt, és mesteri természetéből adandóan újra és újra megbocsájtottam neki, mígnem meg nem győzött róla, hogy tényleg megváltozott. A mai napig sem tudom biztosan, hogy ez volt-e a helyes döntés, mindenesetre úgy érzem, igen.

A legkülönösebb dologra sem ekkor, sem egy szupertápos birodalmi szuper csillagromboló fedélzetén sem került sor – az egy másik, igen érdekes történet lesz –, hanem akkor, amikor a sírom felett álltam, a huszonnyolcadik temetésemen. Rájöttem, hogy az én életemnek nem maradt túl sok értelme azon kívül, hogy lejátsszam a köröm a bukott tanítvánnyal. Négy éven keresztül szaglászta utána, egyik jelentéktelen nyomról a másikra haladva, mígnem fel nem ismertem, hogy szinte minden problémámat megoldhatnám egyetlen kiadós nemi aktussal. Felszedhettem volna egy csajt, visszamehettem volna Ahsokához, aki bizonyára éveken át álmodozott arról, hogy egyszer csak felbukkanjak, és jól beléhatoljak, de nekem Nilin kellett...

***

Sigil a bunkózásai alatt rengeteg bölcsességet szippantott magába, többek között arra is rájött, hogy ha reggel egy jó nő mellett ébredt, akkor az nem lehetett rossz reggel, akár emlékezett rá, hogy szeretkezett vele, akár nem.

- Ennyi a tartozásról – fordult Nilinhez. A kéjlány már felöltözött, éppen reggelit hozott az öregnek.

- Felejthetetlen volt ez a három óra – mosolyodott el Nilin, aztán letette a tálcát az öreg mellé.

Sigil belekortyolt az étel mellé kikészített frissítőbe, letette a poharat, majd figyelni kezdte a kéjlány reakcióját.

- Várod már, hogy hasson a méreg, mi? – komorodott el az öreg arca.

- Miről beszél? – játszotta az ártatlant Nilin.

- Tudhatnád, hogy én már úgy szürcsölöm ezeket a gyilkos lötytyöket, mint a koréliei sört – rázta a fejét Sigil, aztán a kéjlány fejéhez dobta a poharat. Nilin elkapta a fejét az üveg elől, ami darabokra tört a denoni luxusszálló ablakán. Az öreg felugrott az ágyról, mire a bergyilkos állon vágta őt. – Elég ebből!

A felkiáltást rettenetes harag idézte. Az Erő Sigil pártjára állt, aki a segítségével fojtogatni kezdte Nilint. A bergyilkos kétségbeesetten esedezett az életéért, azonban az öreg nem engedett. Úgy eltörte a nyakát, mint egy peracet.

A bergyilkos még össze sem csuklott a földön, amikor az Erő új fenyegetésről figyelmeztetett. Noeya keresztülugrott az ablakon, rárontva az öregre. Meglepte Sigilt, aki mégsem bizonyult felkészületlennek, hiszen mindent ezért a pillanatért tett. Ahogyan a sith felé repült a levegőben, az öreg a kezébe kerítette a fénykardját, aztán megállította a vállához közeledő pengét.

- Éveken át vártam erre a pillanatra! – sziszegte a fogai közt Adane.

- Akárcsak én – nevetett fel Sigil, bár a meztelen mivolta másról árulkodott. – Na tippelj, hogy mi lesz a vége!